

Arrest

nr. 63 722 van 23 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.I., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 13 februari 1960 en afkomstig van het district Avan, Erevan.

U huwde op traditionele en officiële wijze met M.A.(...) (O.V. 6.652.383).

In 2000 wilde u in het district Avan een taxibedrijfje starten. Daarvoor nam u de ex-chauffeur van uw vader, een zekere H.(...), in dienst. Al snel stopte u abrupt met de zaak; uw chauffeur werd zwaar geslagen door handlangers van R.H.(...), in Armenië gekend als “Nemets Rubo”.

In de herfst van 2000 meldde u zich bij de Verenigde Naties en u werkte er tot 2005 – of 2006 - in het kader van een ontwikkelingsprogramma. Ten tijde van uw bezoldigd werk voor de VN kende u geen problemen met (handlangers van) R.H.(...).

Nadat het VN-programma was afgelopen ging u opnieuw aan de slag als ondernemer. U huurde in het Avan-district een pand dat u gebruikte voor de uitbating van een juwelierszaak. Na enkele maanden kwamen handlangers van R.H.(...) langs; ze eisten dat u maandelijks 3.000\$ zou afdragen. U weigerde te betalen.

Enige tijd later kreeg u problemen met L.K.(...). Net zoals u runde zij een juwelierszaak. Ze plaatste een grote bestelling – u verklaart van om en bij de 30.000\$ - bij u. De bestelling zou in schijven betaald worden. Handlangers van R.H.(...) lieten u weten dat u uw geld van L.K.(...) niet zou recupereren; op die manier werd het maandelijks bedrag, dat u aanvankelijk weigerde te betalen, u alsnog afhandig gemaakt.

Omdat u van L.K.(...) een schriftelijk bewijs van haar geplaatste bestelling bij u had gekregen, maakte u een zaak aanhangig bij de rechtbank. U verloor alle beroepsprocedures en werd niet gecompenseerd voor het geleden verlies.

Begin 2009 startte u, wederom in het Avan-district, met een wellness-zaak in een vleugel van de polykliniek. De onderneming werd een groot succes. Eind januari 2010 kwam een patiënt met rugklachten, een zekere A.(...). Na 12 sessies kwam hij u opzoeken en stelde voor om samen zaken te doen. U zei A.(...) dat hij niet over de vereiste competenties beschikte en weigerde daarom zaken met hem te doen. Daarop liet A.(...) u weten dat hij familie was van R.H.(...). Enkele dagen later kreeg u in uw praktijk het bezoek van handlangers van R.H.(...). Er werden u vragen gesteld. U verloor uw zelfbeheersing en begon te schelden. Daarop werd u hard geslagen. U verklaart dat u een klacht indiende bij de lokale politie van Avan. Een wijkagent probeerde u nadien te overtuigen om uw klacht in te trekken. Toen u duidelijk maakte daar niet op in te willen gaan, verscheurde hij uw klacht.

Op 7 maart 2010 ging u, buiten zinnen, naar het huis van R.H.(...). U geraakte niet voorbij de bewakers en daarop begon u te schelden. U ging onverrichter zake naar huis.

Op 8 maart 2010, 's ochtends, maakte uw vrouw een wandeling met de hond. Vanuit een voorbijrijdende wagen werd de hond doodgeschoten. U werd dezelfde dag telefonisch bedreigd.

U dook 4 maanden onder en intussen wachtte u op een initiatief van een invloedrijk familielid, I.I.(...), uw oom en vice-minister van Energie, aan wie u had gevraagd om te bemiddelen bij uw conflict met R.H.(...). Blijkens uw verklaringen slaagde hij er enkel in om uw vlucht vanuit Armenië te organiseren. Op 4 juli 2010 verliet u Armenië via de luchthaven van Zvartnots. U vloog naar Kiev. Van daaruit reisde u per auto verder naar België.

U kwam in België aan op 6 juli 2010 en op dezelfde dag vroeg u asiel, samen met uw echtgenote."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.I., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in Armenië, in het district Avan (Erevan), problemen hebt gekend met het parlamentslid R.H.(...) – N.R.(...) - en dat sedert 2000. Begin maart 2010 bereikte het conflict een hoogtepunt en daarom besloot u, samen met uw gezinsleden, te vluchten.

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt essentiële elementen in uw asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgende de definitie van subsidiaire bescherming en wel omwille van de hierna gedane vaststellingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw problemen, die uiteindelijk leidden tot uw vlucht uit uw herkomstland, nadrukkelijk verbindt aan uw professionele activiteiten als zelfstandig ondernemer in het Avan-district in Erevan.

Welnu, er moet vastgesteld worden dat u geen relevante stukken voorlegt van uw handelsactiviteiten, die het voorwerp vormden voor herhaalde conflicten met R.H.(...).

Zo legt u geen stukken voor, die kunnen gelden als begin van bewijs voor uw eerste verklaarde probleem in 2000, toen u een eigen taxibedrijfje startte.

Evenmin legt u overtuigende stukken neer van de onderneming die u in 2009 startte in acupunctuur, elektropunctuur, massage en fytotherapie. Van deze onderneming kunt u enkel een visitekaartje voorleggen, maar een dergelijk stuk bevat geen officiële, noch overtuigende informatie en daarbij moet opgemerkt worden dat een dergelijk document uiterst gemakkelijk te fabriceren is; daarom kan het niet gelden als een voldoende overtuigend bewijs van de uitvoering van een bepaalde professionele activiteit.

U legt weliswaar documenten voor van een rechtszaak tegen L.K.(...) (omwille van een zaak van verduisterde juwelen in 2005), maar u maakt op basis van deze stukken niet aannemelijk dat R.H.(...) een hand had in het bedrog door L.K.(...). Van u mocht verwacht worden dat u ten minste enig relevant bewijs van uw professionele activiteiten, die aanleiding gaven tot conflicten met R.H.(...), zou aanbrengen, temeer daar u van uw bezoldigd werk voor de Verenigde Naties (in het kader van

een ontwikkelingsprogramma) wél een zeer aanzienlijk aantal stukken voorlegt. Overigens verklaarde u tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag dd.30.08.2010, p.11) dat u ten tijde van uw werk voor de Verenigde Naties geen problemen kende met R.H.(...).

Het feit dat u geen voldoende overtuigende bewijzen van uw handelsactiviteiten kunt voorleggen, ondermijnt uw geloofwaardigheid in aanzienlijke mate, daar u uw asielrelaas precies concentreert rond uw professioneel verleden.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u bij een intimidatiepoging in uw (para-) medische praktijk in de polikliniek van Avan, het slachtoffer werd van mishandeling door handlangers van R.H.(...).

Welnu, rekening houdend met uw verklaring, als zou u zijn aangevallen in uw praktijk, en rekening houdend met het feit dat u uw praktijk uitoefende in een vleugel van de polikliniek van Avan, is het niet aannemelijk dat u zich er niet hebt laten verzorgen en uw letsels hebt laten vaststellen terwijl u op een plek was waar alles voorhanden was en u verklaarde dat het u niet lukte uzelf te verzorgen (CGVS, gehoorverslag dd.30/08/2010, p.14).

Voorts moet worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig weet over een poging tot bescherming tegen R.H.(...), voorafgaand aan het moment van uw vlucht uit Armenië.

U verklaarde namelijk dat u beroep deed op I.I.(...), uw oom, die een ministeriële functie bekleedt (of bekleedde) in Armenië; via hem zou u bescherming gezocht hebben tegen de herhaalde vervolgingsfeiten vanwege R.H.(...).

Uit uw verklaringen (CGVS, gehoorverslag dd.30.08.2010, p.16-17; gehoorverslag dd.14.09.2010, p.6-7, gehoorverslag dd.22.11.2010, p.3) blijkt dat u zowat 4 maanden hebt gewacht op resultaten van een bemiddelingspoging door I.I.(...).

Voor wat betreft dit element van uw asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig weet over de actie(s) die I.I.(...) heeft ondernomen om u bescherming te bieden tegen (handlangers van) R.H.(...).

Voor uw vertrek uit Armenië heeft hij enkel meegedeeld dat hij via zijn kanalen had geprobeerd om iets voor u te doen (CGVS I, p.16), maar u weet niet wat zijn kanalen waren en verder weet u niets concreet over de pogingen die hij heeft ondernomen (CGVS I, p.17). U durfde hem niets te vragen over zijn pogingen om voor u te bemiddelen en bovendien interesseerde de manier waarop hij de zaken zou aanpakken u slechts weinig (CGVS I, p.17). U vertrouwde uw oom en u vond het niet correct om hem meer informatie te vragen over zijn bemiddelingspoging(en) (CGVS II, p.7). U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.22.11.2010, p.4) dat u niets aan uw oom durfde vragen omdat er zogenaamd een zekere afstand is tussen uzelf en een man met het profiel van uw oom, hetgeen niet afdoende is als verklaring, want tevens verklaart u (CGVS III, p.3-4) dat u probleemloos rechtstreeks telefonisch contact met hem opnam om hem te vragen om voor u te bemiddelen.

Welnu, niet alleen kunt u onaannemelijk weinig informatie verschaffen over de concrete bemiddelingspoging(en) vanwege uw oom I.I.(...), maar bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u weinig interesse betoonde in de voortgang van de bemiddeling en dat gedurende 4 maanden.

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen inzake uw vluchtroute en de daarbij gebruikte identiteitsdocumenten onlogisch en ongeloofwaardig zijn.

U verklaart namelijk (CGVS, gehoorverslag dd.30.08.2010, p.4-5) dat u met uw origineel paspoort van Zvarnots naar Kiev reisde, maar het was de passeur die uw paspoort bij een paspoortcontrole in Zvarnots toonde.

Vooreerst is het niet logisch dat u uw origineel paspoort gebruikte voor de reis en het daarbij door de passeur liet tonen aan een douanebeampte terwijl u zelf voorbij het controlepunt liep, samen met uw gezinsleden. Belangrijker nog is de vaststelling dat u tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal verklaart (CGVS II, p.5) gezocht te worden door de Armeense autoriteiten – hoewel u hiervoor geen concrete aanwijzing hebt – , maar geen melding maakt van problemen op de luchthaven van Zvarnots tijdens één of meerdere controlemomenten.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan de kopieën bij het administratief dossier zijn gevoegd, blijkt immers dat de paspoortcontroles op de luchthaven van Zvarnots op zéér strikte en individuele wijze gebeuren en dat het daarbij zeer onwaarschijnlijk is dat gezochte personen het land kunnen uitreizen indien ze gezocht worden door de autoriteiten of de politie. Uw verklaringen over uw reis van Zvarnots naar Kiev zijn aldus niet te rijmen met de beschikbare informatie en bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

In ondergeschikte orde dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote over paspoortcontroles in Kiev tegenstrijdig zijn.

Uzelf verklaart dat jullie in Kiev bij de paspoortcontrole zelf jullie paspoorten toonden (CGVS, gehoorverslag dd.30.08.2010, p.5) terwijl uw echtgenote verklaart dat dit niet het geval was (CGVS, gehoorverslag M.A.(...), dd.14.09.2010, p.4).

U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p.2), maar uw verklaring, als zou uw echtgenote de vraag slecht begrepen hebben, is niet afdoende, daar uit het verslag van het gehoor van

uw echtgenote blijkt dat de vraag ondubbelzinnig werd gesteld en niet voor andere interpretaties vatbaar was.

Dergelijke tegenstrijdigheid over een cruciaal element in het asielrelaas, in casu het binnenkomen van een vreemd land en er onderworpen worden aan een paspoortcontrole, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Er moet verder worden opgemerkt dat u, in tegenstelling tot uw echtgenote, geen kopie van uw paspoort, uw belangrijkste identiteitsdocument, voorlegt bij de Belgische asielinstanties.

Hierdoor rijst minstens het vermoeden dat u bewust belangrijke informatie, over bijvoorbeeld het verkrijgen van een uitreisstempel, achterhoudt, temeer daar dergelijke informatie mogelijk een ander licht werpt op uw asielrelaas.

U werd geconfronteerd met de vaststelling dat u uw Armeens paspoort (of een kopie) niet hebt voorgelegd, maar uw verklaring is niet afdoende; u verklaart dat het om toeval ging en dat u er niet bij stil heeft gestaan (CGVS I, p.7). U verklaart tevens dat de originele paspoorten bij een passeur zijn achtergebleven en dat u ze niet hebt teruggevraagd (p.7); er werd u gezegd dat u ze niet (meer) nodig had bij een eventuele asielprocedure. Het is dan wel uiterst bevreemdend dat uw echtgenote wél een kopie van haar paspoort heeft bewaard, om het nadien voor te leggen aan de asielinstanties. Uw verklaring waarom u uw paspoort niet hebt voorgelegd, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen moet geconcludeerd worden dat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om deze conclusie in positieve zin te wijzigen. U legt een kopie van het paspoort van uw echtgenote voor, uw militair boekje, de registratie van uw zoon als dienstplichtige, uw lidkaart en deze van uw echtgenote van een Armeense mensenrechtenorganisatie (en de formele beslissing waarin u en uw echtgenote tot deze organisatie werd toegelaten), uw geboorteakte en deze van uw echtgenote en zoon, uw diploma en dat van uw echtgenote, een certificaat van een door u gevolgde opleiding, een certificaat van een medische door u gevolgde opleiding; deze documenten bevatten identiteitsgegevens, die in het kader van huidige asielaanvraag niet betwist worden.

U legt een huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote M.A.(...) bewijst, hetgeen hier evenmin betwist wordt.

U legt documenten voor waaruit moet blijken dat u actief bent geweest in het kader van een ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties. Uw activiteiten voor de VN worden niet betwist, maar wel wordt verwezen naar de opmerkingen inzake het gebrek aan materiële bewijzen van uw andere professionele activiteiten.

U legt stukken voor waaruit blijkt dat u ooit betrokken was bij een proces (in verband met oplichting in een juwelentransactie), maar aan de hand van deze documenten kunt u niet bewijzen dat R.H.(...) het brein was achter de oplichting door L.K.(...).

U legt een visitekaartje voor dat moet gelden als enig bewijs van uw professionele activiteit in de paramedische sector; een dergelijk document kan niet gelden als een relevant en overtuigend bewijsstuk omdat iedereen een dergelijk stuk kan (laten) fabriceren, formeel is van het generlei waarde. En ten slotte zijn er doktersvoorschriften van Belgische artsen op naam van uw vrouw; ze bevatten enkel informatie over voorgeschreven medicatie; ze ondersteunen uw verklaringen (of deze van uw echtgenote) niet en evenmin zijn ze in staat de voorgaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.A., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 31 maart 1961 te Erevan.

U huwde op traditionele en officiële wijze met A.I.(...) (O.V. 6.652.383).

Op 7 of 8 maart 2010 - u herinnert zich niet de exacte datum - liet u 's ochtens de hond uit. U liet de hond even loslopen. Een wagen reed met hoge snelheid voorbij en schoot de hond dood. Uw echtgenoot trof u in shock aan. Hij haalde de hond op en begroef hem aan de rand van de stad.

Op dezelfde dag werd uw echtgenoot telefonisch bedreigd; er zou met hem worden afgerekend in een garagebox. Na de dreigtelefoon verliet u, samen met uw echtgenoot en uw schoonmoeder, uw woning. U dook ongeveer 4 maanden onder in het appartement van kennissen. Op 4 juli 2010 verliet u, samen met uw gezinsleden en in het bezit van originele paspoorten, Armenië per vliegtuig vanop de luchthaven van Zvartnots. U vloog naar Kiev. Van daaruit reisde u per auto naar België.

U kwam op 6 juli 2010 in België aan en u vroeg asiel bij de bevoegde instanties."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.A., luidt als volgt:

“U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.14.09.2010, p.5) tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal dat u uw asielmotieven uitdrukkelijk aan die van uw echtgenoot A.I.(...) (O.V. 6.652.383) verbindt en dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend die losstaan van de problemen dewelke uw echtgenoot gekend heeft.

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die tot deze conclusie hebben geleid worden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot.

Ook voor de bespreking van alle door u en uw echtgenoot voorgelegde documenten wordt verwezen naar voornoemde beslissing.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 januari 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, *“o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste beoordelingsfout”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal geen of minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. Ze stellen dat ze zich in Armenië *“aan hun lot overgelaten”* voelen (zie het verzoekschrift, p. 6).

Ze verklaren dat R.H. en diens handlangers banden hebben met het criminele milieu en niet aarzelen om geweld te gebruiken; er zal m.a.w., aldus verzoekers, steeds een permanent gevoel van onveiligheid in hun hoofde blijven bestaan en ze stellen dat het voor hen onmogelijk is om op normale manier in Armenië te leven. Ze verwijzen naar de verklaringen van verzoeker afgelegd voor het Commissariaat-generaal.

Verder menen verzoekers dat de commissaris-generaal van hen niet kan verlangen dat ze schriftelijke bewijzen voorleggen van de instanties die hen vervolgen, temeer gelet op de aard van de feiten, namelijk intimidaties door handlangers van R.H. en door agenten.

Verzoeker verklaart dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal reeds toelichtte dat hij zijn land in allerijl had dienen te ontvluchten en daarbij niet voldoende tijd had om stavingsstukken mee te nemen. Hij laat ook gelden dat hij discreet te werk moet gaan wanneer hij zich *“in verbinding wenst te stellen met zijn familie”* (zie het verzoekschrift, p. 7) en deze laatste dienen op hun beurt uiterst voorzichtig te handelen wanneer zij documenten willen opsturen naar hem.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat ze nog steeds doende zijn om bewijzen naar België te laten overkomen en beloven deze, van zodra ze hiervan in het bezit zijn, alsnog bij te brengen.

Verzoekers stellen dat ze de mening toegedaan zijn dat hoe dan ook, in de gegeven omstandigheden hun eensluidende verklaringen naar aanleiding van hun drie verhoren, moeten volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Wat betreft vaststelling dat verzoeker zich naar aanleiding van de beweerdte mishandelingen door aanhangers van R.H. niet heeft laten verzorgen, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij gepoogd heeft zichzelf te verzorgen omdat hij geen vertrouwen had in artsen in het algemeen. Hij beweert dat in Armenië smeergeld dient betaald te worden vooraleer een arts een behandeling uitvoert en verwijst hiertoe naar zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal op 30 augustus 2010.

Verder stelt verzoeker dat zijn verklaringen afgelegd tijdens voormeld verhoor betreffende de vaststelling dat hij geen concrete informatie wist te verstrekken inzake de beschermingspogingen die zijn oom heeft ondernomen, wel degelijk geloofwaardig zijn wat volgens hem zou moeten kunnen volstaan. Hij stelt dat het toch evident is dat zijn oom uiterst voorzichtig te werk gaat en aan hem geen details van de concrete stappen die hij heeft ondernomen, heeft willen toevertrouwen.

Verzoekers laten gelden dat er wel degelijk een reële kans bestaat dat hun opgegeven vluchtroute en vluchtwijze toch mogelijk zijn en de commissaris-generaal hen derhalve het voordeel van de twijfel had dienen te geven.

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal hun problemen ten onrechte onvoldoende erkend en vragen aan de Raad de bestreden beslissingen te vernietigen, minstens hun dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, M.A., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, A.I., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.6. Vooreerst wijst verweerder er in zijn nota op dat elke asielaanvraag door de commissaris-generaal individueel wordt onderzocht en deze bij het nemen van zijn beslissing steeds rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker.

De blote bewering van verzoekers als dat de commissaris-generaal in zijn beslissing “geen, minstens te weinig” rekening heeft gehouden met de “concrete omstandigheden en feitelijkheid” ter plaatse, is volgens de Raad geen dienstig verweer. Verzoekers beperken zich immers tot enkele beweringen, zonder evenwel aan te geven met welke omstandigheden of feitelijkheden geen rekening werd gehouden.

De Raad wijst er op dat blote beweringen of het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers met hun argumentatie (zie het verzoekschrift, p. 6) dat *"In Armenië voelen verzoekers, die problemen kennen met H.R.(...) en die gezworen heeft om zich te wreken n.a.v. een klacht die tegen hem werd ingediend, zich aan hun lot overgelaten"* en *"Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan"* aldus in gebreke blijven.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen valabel bewijs van zijn handelsactiviteiten in zijn land van herkomst heeft bijgebracht, wat zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas keert gezien dit geconcentreerd is rond zijn professioneel verleden.

Het verweer van verzoekers dat van hen niet kan verwacht worden dat ze schriftelijke bewijzen voorleggen van de instanties die hen vervolgen, temeer gelet op de aard van de feiten, wordt door de Raad niet aangenomen. Van verzoeker wordt immers niet meer gevraagd dan het enkele relevante bewijzen bij te brengen van zijn professionele activiteiten, die aanleiding gaven tot conflicten met R.H., en dus geen bewijzen, zoals hij voorhoudt, *"van de instanties die hen vervolgen"*. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker wél in de mogelijkheid was om stukken voor te leggen, namelijk van zijn bezigheden voor de Verenigde Naties en van een rechtszaak tegen L.K..

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen. De Raad wijst er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (zie hoger).

Op basis hiervan kan worden besloten dat verzoeker faalt in de bewijslast die in beginsel op de asielzoeker rust en deze in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt.

De Raad merkt overigens nog op ondanks de belofte van verzoeker in zijn verzoekschrift van 27 januari 2011 *" bezig te zijn "* bewijsstukken naar België te laten overkomen, geen bijkomend stuk heeft bijgebracht.

Verzoekers uitleg dat hij zichzelf verzorgde voor de letsels opgelopen ten gevolge van de mishandelingen door trawanten van R.H., omdat hij geen vertrouwen had in artsen in het algemeen en dat er smeergeld dient betaald te worden vooraleer een arts een behandeling uitvoert, wordt door de Raad evenmin aanvaard. Verzoeker oefende immers een (para-) medische praktijk uit in de polikliniek van Avan. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij er zich naar aanleiding van mishandeling door handlangers van R.H. niet zou hebben laten verzorgen en zijn letsels niet zou hebben laten vaststellen, temeer hij op een plaats was waar alles voorhanden was en het hem luidens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, niet lukte om zichzelf te verzorgen (zie verhoorverslag van 30 augustus 2010, p. 14).

Wat betreft verzoekers verweer aangaande zijn onwetendheid omtrent de beschermingspogingen die zijn oom heeft ondernomen, is de Raad van mening dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij betreffende dit belangrijk aspect van zijn asielrelaas enige kennis draagt. Aan de bewering van verzoeker dat zijn oom uiterst voorzichtig te werk gaat en hem geen details meedeelt van de concrete stappen die hij heeft ondernomen, wordt geen geloof gehecht. Minstens mag van verzoeker -een volwassen man, geboren in 1960, en een handelaar- worden verwacht dat hij zijn oom om verduidelijking vraagt en dat dit familielid, gezien het belang hiervan, die dan ook verschaft.

Dergelijke onwetendheid wijst ook op een manifest gebrek aan belangstelling in hoofde verzoeker; ook dit keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

De stelling in het verzoekschrift dat er wel degelijk een reële kans bestaat dat de vluchtwijze en vluchtroute van verzoekers mogelijk is en dit geenszins als uitgesloten mag worden beschouwd waardoor de commissaris-generaal hen het voordeel van de twijfel had moeten gunnen, doet de redelijkheid geweld aan; in deze optiek moet om het even welke verklaring die niet onmogelijk is, aangenomen worden en gemengd met het voordeel van de twijfel -als dit dan nog nodig zou blijken-, als waar aanvaard worden....

De motivering dienaangaande in de bestreden beslissing blijft dan ook staande.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, wordt geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas. De bestreden beslissing is gesteund op deugdelijke motieven en is afdoende gemotiveerd.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoekers de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend worden.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor drie verhoren, verzoekster voor twee verhoren, en dat ze tijdens deze verhoren in het bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De verhoren van verzoeker vonden plaats met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, die van verzoekster met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K.ROSIER

M. BONTE